

Upravni sud u Rijeci

UDK 347.998.85(497.5 Rijeka)(094.8)

PRAVO NA RAZGLEDANJE SPISA PREDMETA NAKON OKONČANJA UPRAVNOG POSTUPKA, čl. 84. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09

Upravni sud Rijeci poništio je presudom od 29. siječnja 2015. odluku Ministarstva obrane Republike Hrvatske, Uprave za ljudske resurse, Sektora za upravljanje ljudskim resursima, od 7. svibnja 2014. te predmet vratio tuženiku na ponovni postupak i naložio tuženiku da u roku od 60 dana od dostave ove presude tužitelju omogući razgledavanje spisa predmeta upravnog postupka u upravnoj stvari prestanka djelatne vojne službe tužitelja te umnožavanje isprava iz tog spisa ili da u istom roku donese i tužitelju dostavi rješenje kojim odbija tužiteljev zahtjev za razgledavanje navedenog spisa predmeta.

Tužitelj u tužbi tvrdi da tuženik u propisanom roku nije odlučio o tužiteljevu prigovoru podnesenom zbog propuštanja postupanja javnopravnog tijela po zahtjevu tužitelja za razgledavanje spisa predmeta upravnog postupka u upravnoj stvari prestanka djelatne vojne službe tužitelja (rješenje od 8. prosinca 2004.) te za umnažanje isprava iz tog spisa predmeta. Tužitelj je prigovor podnio nakon primitka akta tuženika od 7. svibnja 2014., sastavljenog u obliku dopisa kojim je negativno odgovoreno na tužiteljev zahtjev pozivom na to da je tužitelju tijekom 2010. već omogućeno razgledavanje spisa, te da je riječ o pravomoćno okončanom predmetu čiji je spis prosljeđen u arhivu. Tužitelj predlaže da Sud naloži tuženiku da u roku od 15 dana tužitelju omogući razgledavanje tog spisa predmeta i umnožavanje isprava sadržanih u spisu, podredno da naloži tuženiku da o eventualnom odbijanju tužiteljeva zahtjeva u roku od 30 dana donese rješenje.

Tužba je na odgovor tuženiku dostavljena rješenjem od 21. kolovoza 2014. Tim je rješenjem tuženiku za odgovor na tužbu ostavljen rok od 30

dana, a rješenje je tuženiku dostavljeno 26. kolovoza 2014., međutim, u ostavljenom roku, ni do dana donošenja ove presude tuženik nije postupio prema zatraženom.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Kad god javnopravno tijelo u cijelosti ili djelomice odbije zahtjev stranke ili druge osobe s pravnim interesom za razgledanje spisa predmeta te za umnažanje akata iz spisa o vlastitom trošku, neovisno o razlozima neudovoljavanja zahtjevu, dužno je o tome odlučiti rješenjem, tj. upravnim aktom (čl. 84/4. Zakona o općem upravnom postupku, dalje ZUP).

Uvidom u akt tuženika od 7. svibnja 2014., priložen tužbi, Sud je utvrdio da taj akt ima bitna obilježja upravnog akta (pojedinačne odluke), tj. odluke javnopravnog tijela donesene prema čl. 84/4. ZUP-a, pri čemu je osporenom odlukom tuženik u osnovi odbio tužiteljev zahtjev (»... smatramo Vaš ponovni zahtjev neosnovanim«); da taj akt ne sadržava valjano i potpuno obrazloženje, propisano odredbom čl. 98/5. ZUP-a, koje bi omogućilo ocjenu njegove zakonitosti, zbog čega je Sud ovaj spor odlučio riješiti bez rasprave, sukladno normi čl. 36/3. Zakona o upravnim sporovima (NN 20/10, 143/12, 152/14, dalje ZUS) prema kojoj sud može presudom riješiti spor bez rasprave ako utvrdi da pojedinačna odluka sadržava nedostatke koji sprječavaju ocjenu njegove zakonitosti. Nadalje, u slučajevima – poput predmetnoga – u kojima javnopravno tijelo povodom zahtjeva stranke donese akt za koji stranka osnovano može biti u dvojbi je li riječ o upravnom aktu, sud u upravnom sporu može primijeniti jednu od dviju varijanti: tretirati takvu situaciju kao šutnju uprave ili ocijeniti prijeporni akt upravnim aktom nepotpunog sadržaja i poništiti takav akt. U varijanti šutnje uprave u odnosu na pokretanje upravnog spora ne postoji prekluzivni, već samo dilatorni rok, pa nakon proteka toga roka tužitelj može podnijeti tužbu sve dok traje šutnja uprave. Imajući na umu netom navedeno te polazeći od cilja upravnosudske zaštite i od toga da na tužiteljev teret ne može ići tuženikov propust, koji se propust očituje u donošenju akta koji je u tolikoj mjeri imperfektan da stranka razložno može posumnjati da nije riječ o upravnom aktu, nema valjanog razloga da se u odnosu na drugospomenutu varijantu zaštite tužiteljeva prava, koju je Sud primijenio u predmetnom slučaju, prema tužitelju primjenjuje stroži rok za podnošenje tužbe, pa ako je tužba pravodobna po jednoj od mogućih varijanti, pravodobnom se ima smatrati i po drugoj varijanti. Sud je o tužiteljevoj tužbi odlučivao imajući u vidu njezin supstancijalni sadržaj i cjeloviti kontekst tužbenih navoda, neovisno o tužiteljevu pozivanju na

šutnju uprave, ali takva ocjena Suda ne može rezultirati uskratom sudske zaštite stranci koja je imala osnovane razloge smatrati da se radilo o šutnji uprave, a sud je mogao tužbu tretirati i kao tužbu zbog šutnje uprave.

U pogledu tužiteljeva zahtjeva za provedbu rasprave u ovom sporu, napominje se da takav zahtjev čini zapreku za rješavanje spora bez rasprave samo po osnovama iz čl. 36. t. 4. i 5. ZUS-a, a ne i prema ovdje primijenjenoj odredbi t. 3. toga članka.

Sud dodatno napominje da okolnosti da je taj upravni postupak pravomoćno dovršen, odnosno da je stranci prije već omogućeno razgledavanje spisa, same po sebi ne isključuju pravo stranke na razgledavanje spisa predmeta, jer za takvo stajalište nema pravnog uporišta, nije sukladno svrsi instituta razgledavanja spisa, niti proizlazi iz primjene općeprihvaćenih tehnika pravne interpretacije. K tome, pravni interes za razgledavanje spisa može postojati i nakon pravomoćnosti rješenja, npr. radi pripreme podnošenja izvanrednoga pravnog lijeka. Stoga tuženik može tužitelj zahtjev – u dijelu koji se ne odnosi na razgledavanje sadržaja spisa koji je nedostupan prema čl. 84/1. ZUP-a – odbiti samo ako za odbijanje postoji propisani razlog ili ako je spis uništen u skladu s propisima o rokovima čuvanja akata.

Presuda od 29. siječnja 2015.

RAZGRANIČENJE DOMENA ZAKONA O AZILU I ZAKONA O STRANCIMA, čl. 4., 7., čl. 2/1. podst. 21., čl. 60/1. t. 4. i čl. 60/5. Zakona o azilu, NN 79/07, 88/10 i 143/13

Upravni sud u Rijeci presudom od 4. ožujka 2015. odbio je tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Ministarstva unutarnjih poslova od 18. rujna 2014. te radi usvajanja tužiteljeva zahtjeva za odobrenje azila ili supsidijarne zaštite u Republici Hrvatskoj, podredno radi vraćanja predmeta tuženiku na ponovni postupak.

Rješenjem tuženika od 18. rujna 2014. odbačen je zahtjev tužitelja, državljanina Republike Kosovo, podnesen 11. rujna 2014., za azil u Republici Hrvatskoj. Odluku o odbijanju tužiteljeva zahtjeva za azil tuženik je utemeljio, u bitnome, na sljedećim utvrđenjima: tužitelj je prvi zahtjev za azil u Republici Hrvatskoj podnio 7. listopada 2010., koji je odbijen izvršnim rješenjem tuženika od 3. prosinca 2010. slijedom utvrđenja da se tužitelj

može smatrati migrantom, a ne izbjeglicom u smislu Zakona o azilu i Konvencije o statusu izbjeglica iz 1951., prije svega jer su razlozi zbog kojih je napustio zemlju podrijetla neposredno povezani s ekonomskim prilikama, a ne eventualnim diskriminacijskim mjerama; u navedenom postupku ujedno je utvrđeno da tužitelj ne ispunjava ni uvjete za odobrenje supsidijarne zaštite (čl. 7. Zakona o azilu), jer nisu utvrđene nikakve konkretne okolnosti koje bi upućivale na to da bi tužitelj povratkom u zemlju podrijetla bio izložen ozbiljnoj nepravdi; k tome, utvrđeno je da je tužitelj, prema vlastitom iskazu, teritorij Kosova napustio 1989., u vrijeme kada su i taj teritorij i teritorij Republike Hrvatske činili dio SFRJ, pa se radilo o preseljenju koje ima karakter promjene prebivališta unutar jedne države; u ponovnom zahtjevu od 11. rujna 2014. tužitelj nije iznio nove relevantne činjenice i okolnosti, što je razlog za odbacivanje tog zahtjeva, sukladno čl. 60/1. t. 4. i čl. 60/5. Zakona o azilu; tužitelj je već prijašnjim rješenjem o odbijanju zahtjeva za azil upućen na mogućnost reguliranja svojeg statusa sukladno odredbama Zakona o strancima, a ne prema Zakonu o azilu.

Tužitelj osporava zakonitost tuženikove odluke i tvrdi, u bitnome, da tužiteljev zahtjev nije u cjelini razmotren i riješen, jer je tužitelj, osim što je tražio azil, tražio i supsidijarnu zaštitu, dok se ne riješe njegovi zahtjevi za privremeni boravak radi spajanja obitelji odnosno za primitak u hrvatsko državljanstvo. Ističe da je tužitelj oženjen s hrvatskom državljankom, s kojom ima devetero djece, koji su svi hrvatski državljani, te trebaju oca i uzdržavatelja. Ako bi se vratio u zemlju podrijetla, tužitelj bi bio suočen sa stvarnim rizikom trpljenja ozbiljne nepravde, bio bi lišen kontakta i života sa svojom obitelji, pri čemu na Kosovu nema ni posla ni rodbine, pa nije u mogućnosti i ne želi se staviti pod zaštitu te zemlje. Stoga smatra da je tuženik bio dužan tužitelju pružiti supsidijarnu zaštitu.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

U Republici Hrvatskoj odobrit će se azil strancu koji se ne nalazi u zemlji svog državljanstva ili osobi bez državljanstva koja se nalazi izvan zemlje uobičajenog boravišta, koja se zbog osnovanog straha od proganjanja zbog svoje rase, vjere, nacionalnosti, pripadnosti određenoj društvenoj skupini ili političkog mišljenja ne može ili se zbog tog straha ne želi staviti pod zaštitu te zemlje (čl. 4. Zakona o azilu).

Supsidijarna zaštita odobrit će se strancu koji ne ispunjava uvjete za odobrenje azila, a za kojeg postoje opravdani razlozi koji upućuju na to da će se, ako se vrati u zemlju podrijetla, suočiti sa stvarnim rizikom trpljenja ozbiljne nepravde i koji nije u mogućnosti ili se zbog takvog rizika ne želi

staviti pod zaštitu te zemlje (čl. 7. Zakona o azilu). Prema čl. 2/1. podst. 21. toga Zakona, ozbiljna nepravda podrazumijeva prijetnju smrtnom kaznom ili smaknućem, mučenje, nečovječno ili ponižavajuće postupanje ili kažnjavanje te ozbiljnu i individualnu prijetnju životu zbog proizvoljnog nasilja u situacijama međunarodnog ili unutarnjeg oružanog sukoba.

Odredbom čl. 60/1. t. 4. Zakona o azilu propisano je da će se zahtjev za azil odbaciti rješenjem ako je tražitelj azila, nakon odluke o odbijanju zahtjeva za azil koja je postala izvršna, podnio novi zahtjev za azil u kojem nije iznio nove relevantne činjenice i okolnosti. Prema st. 5. navedenoga članka, o osnovanosti ponovljenog zahtjeva za azil nakon izvršne odluke kojom je zahtjev za azil odbijen odlučivat će se samo ako tražitelj azila predoči nove dokaze ili navede nove činjenice kojima potkrepljuje svoj ponovljeni zahtjev. Novim dokazima i činjenicama podrazumijevaju se dokazi i činjenice koji su nastali nakon izvršne odluke u prethodnom postupku ili koje tražitelj azila iz opravdanih razloga nije predočio u prethodnom postupku.

Uvidom u spis predmeta upravnog postupka Sud je utvrdio da novi zahtjev tužitelja od 11. rujna 2014. ne sadržava nove dokaze i činjenice u smislu normi čl. 60/1. t. 4. i čl. 60/5. Zakona o azilu.

Nadalje, imajući na umu odredbe čl. 4. i čl. 7. (vezano uz čl. 2/1. podst. 21.) Zakona o azilu, Sud utvrđuje da razlozi koje je sâm tužitelj naveo u opširnom iskazu danom u upravnom postupku, niti razlozi izneseni u ovome sporu, ne čine temelj za odobrenje azila, ni supsidijarne zaštite, zbog razloga navedenih u obrazloženju osporene odluke i u odgovoru tuženika na tužbu (prethodno sumarno citiranih u ovome obrazloženju), koji razlozi proizlaze iz spisa predmeta upravnog postupka te koje razloge prihvaća i ovaj Sud. Humanitarni razlozi povezani s tužiteljevom obiteljskom situacijom mogu biti relevantni prilikom reguliranja statusa tužitelja kao stranca prema Zakonu o strancima, ali ne i pri odlučivanju o odobravanju azila odnosno supsidijarne zaštite, gdje su odlučni izrijekom normirane vrste rizika koji podnositelju zahtjeva prijete u zemlji podrijetla, niti odobrenje azila ili supsidijarne zaštite može činiti »premosnicu« do rješavanja statusa stranca u zemlji boravka.

Stoga bi, čak i da nije bila riječ o ponovnom zahtjevu za azil – što, zbog prethodno iznesenog, u predmetnom slučaju rezultira odbacivanjem zahtjeva tužitelja – pri takvom stanju stvari tužiteljev zahtjev valjalo odbiti, kako u pogledu pretpostavki za odobrenje azila tako i u odnosu na pretpostavke za odobrenje supsidijarne zaštite.

Presuda od 4. ožujka 2015.

ODNOS NEUCRTANOSTI GRAĐEVINE U KATASTARSKI OPERAT I (NE)ZAKONITOSTI GRAĐEVINE, U PREDMETU UKLANJANJA GRAĐEVINE, čl. 330. Zakona o prostornom uređenju i gradnji, NN 76/07, 38/09, 55/11, 90/11, 50/12

Upravni je sud presudom od 18. ožujka 2015. poništio rješenje Ministarstva graditeljstva i prostornoga uređenja od 12. studenoga 2012. te je predmet vratio tuženiku na ponovni postupak.

Rješenjem Ministarstva graditeljstva i prostornoga uređenja, Uprave za inspekcijske poslove, Sektora građevinske inspekcije, Područne jedinice u R., Službe P.–g. županije od 4. lipnja 2012., naredeno je vlasnici D. J., ovdje tužiteljici, uklanjanje rekonstrukcije dogradnje stambene zgrade izgrađene uglavnom na k.č. br. 957, a samo manjim dijelom na k.č. br. 108, sve k. o. ..., tlocrtnih veličina 5,12 do 5,42 x 5,02 m, visine jedne prizemne etaže, izgrađene bez izvršnog rješenja o uvjetima građenja, uz nalog da se uklanjanje izvrši putem druge osobe ako ga u roku od 15 dana vlasnica ne izvrši sama. Protiv navedenog rješenja tužiteljica je izjavila žalbu koju je tuženik rješenjem od 12. studenoga 2012. odbio.

U ovom je upravnom sporu sporno je li građevina o kojoj je riječ legalno sagrađena te je li izreka prvostupanjskog rješenja dovoljno i pravilno određena.

Sud je, s obzirom na dokumentaciju iz spisa predmeta upravnog postupka, prvostupanjsko i drugostupanjsko rješenje našao nedovoljno obrazloženim u svezi s vremenom gradnje predmetne dogradnje te s tim u svezi i s njezinom legalnosti.

Tužiteljica je u upravnom postupku upirala da je tu dogradnju izveo prijašnji vlasnik P. S. i tome u prilog dostavila izjavu I. C., u kojoj se navodi da je dogradnja izvedena u razdoblju 1930.–1940. Toj izjavi prvostupanjsko tijelo nije poklonilo vjeru zato što tužiteljica nije dostavila dokaz da je davatelj izjave isti I. C. koji je u zemljišnim knjigama upisan vlasnikom k.č. br. 957 te zbog toga što izjava nije ovjerena, što ovaj Sud nalazi neosnovanim. K tome je drugostupanjsko rješenje u tom dijelu nejasno i proturječno, jer proizlazi da tuženik prihvaća tužiteljicine navode da je tu dogradnju izveo prednik tužiteljice P. S., ali da je tužiteljica preuzela sva prava i obveze svog pravnog prednika. Međutim, tuženik navodi da je P. S. prodao predmetnu nekretninu F. S., koji ju je potom i sam prodao 1965., pa bi iz toga proizlazilo da je, ako tuženik prihvaća da je dogradnju izveo P. S., dogradnja izgrađena prije 1965., stoga bi se sukladno čl. 330. Zakona o prostornom uređenju i gradnji imala smatrati legalnom, budući da je izgrađena prije 15. veljače 1968.

Nadalje, iz obrazloženja prvostupanjskog i drugostupanjskog rješenja proizlazi da je prvostupanjsko tijelo utvrdilo da je dogradnja nezakonita zato što nije ucrtana u katastarskom operatu i zato što tužiteljica po pozivu tijela nije dostavila izvršni akt kojim se odobrava građenje.

Međutim, iz propisa koji reguliraju prostorno uređenje ne proizlazi da bi se građevine koje nisu ucrtane u katastarski operat imale smatrati nezakonito izgrađenima, a i sam Zakon o prostornom uređenju i gradnji uređuje postupak kojim se zakonito izgrađene zgrade koje do tada nisu bile upisane upisuju u katastarski operat, što ne bi bio slučaj da se one *a priori* smatraju nezakonitima. Nadalje, institut građevinske dozvole i iznimke kada se bez nje može graditi kroz prošlost su različito regulirani, pa je, osim što se, kako je već navedeno, prema čl. 330. Zakona o prostornom uređenju i gradnji sve građevine koje su izgrađene prije 15. veljače 1968. smatraju zakonitima, npr. Zakon o izgradnji objekata, NN 52/81 u čl. 27/1. t. 1., propisivao da građevinska dozvola nije potrebna za gradnju i rekonstrukciju postojećih građevina koje se grade izvan područja gradova i gradskih naselja, ako nemaju više od dvije etaže.

Stoga, prema mišljenju Suda, građevinski inspektor u postupku nadzora nije ovlašten naložiti uklanjanje svih građevina koje nisu ucrtane u katastarski operat i za koje vlasnik ili investitor ne raspolaže aktom kojim se odobrava građenje, već je građevinski inspektor dužan obrazložiti na temelju kojih je činjenica (način gradnje, starost materijala, izgled građevine i sl.) utvrdio da je građevina izgrađena bez akta kojim se odobrava građenje, bez kojega se u konkretnom slučaju građenju nije moglo pristupiti.

Presuda od 18. ožujka 2015.

(NE)UREDNA DOSTAVA U UPRAVNOM POSTUPKU (POTPIS DRUGOG ČLANA KUĆANSTVA KOD OSOBNE DOSTAVE), NA PRIMJERU PREDMETA PRIZNAVANJA STATUSA HRVATSKOG BRANITELJA, čl. 85. i 86. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09

Presudom od 19. svibnja 2015. Upravni sud u Rijeci poništio je rješenje Ministarstva unutarnjih poslova od 30. prosinca 2014., predmet vratio tuženiku na ponovni postupak, a odbio je tužbeni zahtjev u dijelu kojim je zatraženo poništenje rješenja Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske

uprave l.-s. od 23. listopada 2014. i vraćanje predmeta prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Prvostupanjskim rješenjem Ministarstva unutarnjih poslova, Policijske uprave l.-s., od 23. listopada 2014. odbačen je zahtjev tužitelja za priznavanje statusa hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata kao pripadnika Ministarstva unutarnjih poslova.

Tuženik je rješenjem od 30. prosinca 2014. kao nepravodobnu odbacio tužiteljevu žalbu izjavljenu protiv prvostupanjskog rješenja. Kao razlog za svoju odluku tuženik je naveo da je prvostupanjsko rješenje tužitelju dostavljeno 29. listopada 2014., pa je posljednji dan za izjavljivanje žalbe bio 14. studenoga 2014., dok je žalba izjavljena 26. studenoga 2014., dakle nakon propisanog roka.

Tužitelj osporava zakonitost tuženikove odluke i tvrdi, u bitnome, da dostava prvostupanjskog rješenja nije obavljena sukladno pravilima o osobnoj dostavi, jer je to rješenje uručeno tužiteljevu ocu, dok se tužitelj sa sadržajem rješenja upoznao tek nakon povratka s bolničkog liječenja. Smatra da je na taj način tužitelj onemogućen da o njegovu zahtjevu bude meritorno odlučeno.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje, u bitnome, kod navoda osporenog rješenja, dodaje da iz dostavnice nije moguće utvrditi je li dostava prvostupanjskog rješenja obavljena osobno tužitelju ili je umjesto njega pošiljku preuzeo netko od ukućana, ali je činjenica da je dostavnica potpisana i vraćena tuženiku. Tuženik predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev.

Odredbom čl. 109. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09 (dalje: ZUP), propisano je da se žalba izjavljuje u roku od 15 dana od dostave prvostupanjskog rješenja, ako nije propisan duži rok (što ovdje nije slučaj). Prema čl. 114/1. ZUP-a, drugostupanjsko tijelo rješenjem će odbaciti nepravodobnu žalbu.

Uzevši u obzir da od dostave prvostupanjskog rješenja počinje teći neproduživi rok za žalbu, na spomenutu vrstu rješenja primjenjuju se odredbe o osobnoj dostavi, sadržane u čl. 85. ZUP-a. Dostava se obavlja osobno naslovljenoj osobi kad od obavljanja dostave počinje teći rok koji se ne može produžiti ili kad je takva dostava propisana (st. 1.). Kad se naslovljena osoba ne zatekne na mjestu dostave, dostavljač će u poštanskom sandučiću ili pretincu ili kod osobe zatečene na mjestu dostave ostaviti pisanu obavijest da u određeni dan i sat bude na mjestu dostave radi primanja pismena i gdje do toga dana sama može podići pismo (st. 2.). Ako dostavljač u naznačeno vrijeme ne pronade naslovljenu osobu ili ako ona odbije primiti pismo, dostavljač će ostaviti pismo u njezinu poštanskom sandučiću

ili pretincu ili, ako toga nema, na vratima ili drugom za primatelja vidljivom mjestu. Na dostavnici uz ostavljeno pismeno dostavljač će naznačiti razlog takve dostave, dan i sat kad je ostavio pismeno i potpisati se (st. 3.). Kad dostavljač prilikom pokušaja dostave sazna da postoje razlozi zbog kojih pismeno uopće nije moguće uručiti naslovljenoj osobi, pismeno će vratiti pošiljatelju uz naznaku razloga zbog kojih pismeno nije moguće dostaviti (st. 4.). Dostava se smatra obavljenom danom uručenja, odnosno danom kad je pismeno ostavljeno u poštanskom sandučiću ili pretincu ili, ako toga nema, na vratima ili drugom za primatelja vidljivom mjestu, osim ako stranka dokaže da iz opravdanih razloga nije mogla primiti pismeno (st. 5.).

Osobna dostava može biti obavljena ili osobno naslovniku ili ostavljanjem pismena primjenom normi čl. 85/2., 3. i 5. ZUP-a, a ne može se smatrati uredno obavljenom ako je na dostavnici potpis drugog člana kućanstva (za razliku od, primjerice, posredne dostave, regulirane u čl. 86. ZUP-a).

Prema stajalištu ustaljenome u sudskoj praksi i pravnoj teoriji, ako je dostava obavljena pogrešno, tako da je rješenje umjesto osobno stranci uručeno drugoj osobi, prilikom ocjene pravodobnosti žalbe potrebno je utvrditi kada je stranka stvarno primila to rješenje od osobe kojoj je rješenje pogrešno uručeno te se rok za žalbu računa od toga dana.

Stoga javnopravno tijelo, kada ne može sa sigurnošću utvrditi je li dostava obavljena osobno stranci (npr. usporedbom potpisa na podnescima stranke priležecima spisu predmeta upravnog postupka i potpisa na dostavnici, ili na drugi način), a očito je da nije obavljena primjenom odredbi čl. 85/2., 3. i 5. ZUP-a, može posegnuti ili za dodatnim utvrđivanjem urednosti dostave, eventualno i utvrđivanjem kada je stranka stvarno primila neuredno dostavljeno rješenje, ili, pak, može meritorno odlučiti o žalbi, s obzirom na to da spomenuta dvojba ne može ići na teret stranke.

Pri nespornoj činjenici da se u predmetnom slučaju ne može sa sigurnošću utvrditi je li dostava prvostupanjskog rješenja obavljena uredno, Sud utvrđuje da je odlukom tuženika da tužiteljevu žalbu odbaci kao nepravodobnu, koja se odluka temelji na utvrđenju uredne dostave prvostupanjskog rješenja, povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Presuda od 19. svibnja 2015.

*Mateja Crnković**

* Dr. sc. Mateja Crnković, viša asistentica na Katedri za upravno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta Zagrebu (senior assistant at the Chair of Administrative Law, Faculty of Law, University of Zagreb, e-mail: matejacrnkovic@gmail.com)